

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El Nadal de Francesc d'Assís

Enguany el Nadal s'escau en diumenge i per això el temps d'Advent ha estat una mica més llarg que d'altres anys. Aquesta circumstància convida a una reflexió sobre l'any cristià o, més exactament, sobre el calendari de les festes cristianes. Ens hi ajuda un petit llibre del papa Benet XVI, publicat l'any 2008 amb el títol *La benedicció del Nadal*.

El calendari festiu de l'Església no es va desenvolupar posant l'atenció a la festa del Naixement de Jesús sinó a partir de la fe en la seva Resurrecció, o sigui, a partir de la Pasqua. La festa primordial dels cristians no és, doncs, el Nadal, sinó la Pasqua. En efecte, només la fe en la resurrecció del Senyor ha fonamentat la fe cristiana i ha donat origen a l'Església. Per això, ja sant Ignasi d'Antioquia, mort l'any 117, designa els cristians com aquells que «ja no observen el dissabte, sinó que viuen segons el dia del Senyor». Ser cristià significa viure de forma pasqual, basats en la Resurrecció, que és el que celebrem per Pasqua i també cada diumenge com a «Dia del Senyor».

La festa de Nadal només va adquirir la seva forma definida a partir del segle IV, quan va desplaçar la festa pagana del «Sol invicte» i va ensenyar a entendre el Naixement de Crist com la victòria de la Llum veritable. «Amb tot —observa Benet XVI— aquesta calidesa humana especial que per Nadal ens toca tant, que ha arribat a superar la Pasqua en el cor dels cristians, només es va desenvolupar a l'Edat Mitjana. Va ser Francesc d'Assís el qui, a partir del seu amor profund a l'home Jesús, al Déu amb nosaltres, contribuï a desenrotllar aquesta nova visió.»

Efectivament, el seu primer biògraf, Tomàs de Celano, explica en la seva segona bio-

Adoració dels pastors. Capella del Santíssim. Parròquia de Santa Maria de Montcada i Reixac

«Maria és la primera en obrir camí i ens acompanya quan donem testimoni de l'amor. La Mare de Misericòrdia ens acull a tots sota la protecció del seu mantell.»

Papa Francesc, *Misericòrdia et misera*, 22

Felicitaçió de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

grafia que Francesc celebrava amb inefable alegria la festa del naixement de l'infant Jesús, amb preferència sobre les altres solemnitats; l'anomenava festa de les festes, en la que Déu, fet infant petitó, es va criar als pits d'una mare humana. Representava imatges del Nen i les besava amb sentiments d'amor i de compassió, que el portava fins i tot a balbotejar paraules de tendresa a la manera dels infants. I el nom de Jesús era per a ell com la mel als llavis.

D'aquest esperit va venir després la famosa celebració del Nadal a Greccio, a la que Francesc es va sentir impulsat probablement per la seva visita a Terra Santa. D'aquesta manera, el «pessebre» realitzat per Francesc a la vila de Greccio —situada a la vall de Rieti i a la regió d'Umbria— contribuï a que s'estengués el costum nadalenc de muntar a les cases i a d'altres llocs «pessebres» o «naixements».

«Amb tota la raó —afegia en el seu escrit Benet XVI— podem dir que la nit de Greccio va regalar a la cristiandat la festa de Nadal d'una forma nova del tot, de manera que l'afirmació pròpia d'aquesta festa, la seva especial calidesa i humanitat, la humanitat del nostre Déu, es va comunicar a les ànimes i va donar a la fe una dimensió nova. La festa de la Resurrecció havia orientat la nostra mirada cap al poder de Déu que venç la mort i ens ensenya a posar les nostres esperances en el món venidor. Però ara es feia visible l'amor indefens de Déu, la seva humilitat i la seva bondat, que s'exposen a nosaltres enmig d'aquest món i ens volen ensenyar, en la seva pròpia manifestació, una manera nova de viure i d'estimar.»

Desitjo que aquesta calidesa del misteri de Nadal acompanyi tots aquells a qui puguin arribar aquestes cartes setmanals i especialment als més necessitats. Per a tots, un desig d'un sant i feliç Nadal.

ENTREVISTA

La gràcia de ser cristiana

NÚRIA ICETA

La Núria Iceta ha treballat sempre en l'àmbit de la producció i la gestió cultural. És coeditora de la revista *L'Avenç*, membre de la Comissió Diocesana del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona i del Patronat de la Fundació Joan Maragall. Creu molt en la col·laboració entre moviments i entitats d'Església, «perquè massa vegades hem abusat del *tants caps tants barrets*».

Per què creus en Déu?

És una gràcia que he rebut i que forma part de la meua identitat. També hi ha el pes de la tradició, l'educació familiar, l'entorn en el qual vaig créixer i la immensa sort d'haver format part, ja des de petita, de moviments d'església. Sempre faig la broma que vaig començar al MIJAC als set anys, a la meua parròquia de Santa Cecília, després al MUEC i ara al Moviment de Professionals i que espero arribar a vella amb el meu grup de revisió de vida a Vida Creixent.

Com seria per a tu el Jesucrist del s. XXI?

Jesucrist és inacabable. En qualsevol text de l'Evangeli trobes una pregunta que t'interpel·la. Hi ha cites que m'acompanyen en el meu dia a dia i que són tant del s. I com del s. XXI: l'exigència de veritat, d'honestedat, de donació a l'altre, de lluita per la justícia, de reivindicació de l'equitat, tenen data de caducitat?

Els joves d'avui no acaben de connectar amb l'Evangeli. Per què?

Hi ha de tot, i tampoc no és un problema exclusiu dels joves. El missatge de l'Evangeli és d'una radicalitat i una exigència que entenc que costi d'entomar. Jo també em sento anys llum del que crec que hauria de fer, però faig l'esforç d'acceptar-me, de ser conscient que Déu m'estima imperfecta. El món va a una velocitat vertiginosa, i més aviat convida poc a la reflexió, però el missatge de Jesucrist, els valors del cristianisme crec que sí que els subscriu la immensa majoria de la societat.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Les benediccions de l'àvia

Una família —pare, mare i dos fills, nen i nena, entre nou i onze anys— es disposa a beneir la taula. És diumenge. El nen diu: «Em deixeu beneir a mi? Voldria fer una benedicció diferent». Els pares, una mica sorpresos perquè beneeixen sempre amb una mateixa benedicció, diferent a la proposada, assenteixen. El nen afegeix: «És la que fa l'àvia quan dinem amb ella i amb l'avi, a casa seva». Amb recolliment, amb una actitud de pregària, diu: «Beneïu, Senyor, els aliments que ara prendrem. Que tot ho dediquem al vostre sant servei. Amén!» Es posen a dinar i tornen a parlar de la benedicció de taula. El pare comenta que la seva mare, l'àvia, sempre fa aquella benedicció menys alguns dies de l'any. El nen li respon dient: «La dels altres dies, també la sé. És la que l'àvia anomena *de les grans festes*. És aquesta: «Beneïu amb la vostra mà benefactora aquest pa que ens doneu, aquí a la terra, i feu que un dia com avui, dia de Nadal o de cap d'any, o del sant d'en Joan, o de l'aniversari de la Núria —segons la festa— ens retrobem, Senyor, tota la família, prop de Vós, al cel. Amén!» Els

pares estaven sorpresos de veure que el fill sabia les dues benediccions. Des d'aquell dia han beneït taula més sovint amb les benediccions de l'àvia.

Bé pels avis! Bé pels pares! El seu testimoni senzill de fe agraïda a Déu no ha passat desapercebut als petits de la família. El testimoniatge viencial ha caigut en bona terra. Han tramès amb naturalitat, ben integrada a la vida quotidiana, la benedicció agraïda a Déu per tot el que posa al nostre abast. És bo lloar Déu amb confiança, aprendre-ho a fer des de petits dels llavis de persones estimades. Apropar-ho als infants, fer-ho present a la vida, mai és endebades.

Benvolgut lector o lectora! Fins aquí el relat d'aquesta experiència familiar. Llegiu l'article el dia d'una festa gran. Bon dia per beneir la taula, tant si ja ho feu cada dia com si no. És Nadal! «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,10-11). Potser podríeu beneir l'àpat familiar amb la benedicció de l'àvia del relat: avui és una de les grans festes, com diu ella.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«¡Esperanza nuestra!
¡Salve, Madre!»

El pensador catòlic francès Charles Péguy, que **exploró** los **arcanos** de la **miseria**, del **dolor**, del **sufrimiento** en el ser humano, descubrió que la **desesperanza** acecha al **hombre**: «Todo **hombre** de 40 años sabe que **no es dichoso**. Sabe que desde que el hombre existe, **ningún** hombre ha sido **dichoso**.»

Péguy confesó a Joseph Lotte:

—«**Nuestra Señora me ha salvado** de la **desesperación**.»

Más tarde, Emmanuel Mounier, intelectual catòlic francès que influyó en el Concilio Vaticano II, en una época adversa se lanzó a leer a Péguy, **poeta** de la **esperanza** y **profeta** de la **revolución espiritual**. Y afirmaba: «Péguy

fue la verdadera **revelación** en mi **pensamiento** y en mi **vida**. Él me **salvó**.»

Todo arrancó en la cueva de Belén. Péguy dijo sobre la Navidad: «**Jesús es el fruto** de un **vientre maternal**, / «**et fructus ventris tui**». **Jesús sonreía** a su **Madre**. Fue el instante en que el **tiempo se detuvo**. En que la **creación** volvió a **empezar**. En que el **hombre** tornaba a su **Fuente**. La teología y la liturgia ponen en el centro la devoción a **Maria**, su dignidad de nueva **Eva**, de **madre de todos los hombres**. Ella es la **advocata nostra**, de todos los vivientes, muertos en sus almas o en sus cuerpos. «**Spes nostra, salve**». «**¡Esperanza nuestra! ¡Salve Madre!**».

Lectures
missa
diària i
santoral

26. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ac 6,8-10;7,54-60 / Sl 30 / Mt 10,17-22]. Sant Esteve, diaca i primer mr. (35) a Jerusalem. Sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Dimarts [1Jn 1,1-4 / Sl 96 / Jn 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100). Sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. ■ Dimecres [1Jn 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia. Santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dijous [1Jn 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr. Sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ Divendres [Sir 3,2-6.12-14 (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2,13-15.19-23]. La Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dissabte [1Jn 2,18-21 / Sl 95 / Jn 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr. Santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ † Diumenge vinent, Capvuitada de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel). Mare de Déu de Begònia. Sant Concordi, prevere i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

NADAL DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei». Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu, totes, el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

Salm responsorial (97)

R. *D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes, però, ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada l'obra de purificació dels pecats, s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, ¿a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat?» I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill?» Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu».

✠ Comença l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum, venia només a donar-ne testimoni.

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deïa: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè abans que jo, ell ja existia». De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat ens ha vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai: Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que proclama la paz, que anuncia la buena noticia, que pregona la justicia, que dice a Sión: «¡Tu Dios reina!». Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión. Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, porque el Señor ha consolado a su pueblo, ha rescatado a Jerusalén. Ha descubierto el Señor su santo brazo a los ojos de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la salvación de nuestro Dios.

Salmo responsorial (97)

R. *Los confines de la tierra han contemplado la salvación de nuestro Dios.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 1,1-6)

En muchas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a los padres por los profetas. En esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha realizado los siglos.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de la Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, yo te he engendrado hoy»; y en otro lugar: «Yo seré para él un padre, y él será para mí un hijo»? Asimismo, cuando introduce en el mundo al primogénito, dice: «Adórenlo todos los ángeles de Dios».

✠ Comienzo del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que todos creyeran por medio de él. No era él la luz, sino el que daba testimonio de la luz. El Verbo era la luz verdadera, que alumbraba a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.

Juan da testimonio de él y grita diciendo: «Este es de quien dije: el que viene detrás de mí se ha puesto delante de mí, porque existía antes que yo». Pues de su plenitud todos hemos recibido, gracia tras gracia. Porque la ley se dio por medio de Moisés, la gracia y la verdad nos han llegado por medio de Jesucristo. A Dios nadie lo ha visto jamás: Dios unigénito, que está en el seno del Padre, es quien lo ha dado a conocer.

Déu ens ha parlat en el Fill

P. JAUME SIDERA, claretià

«En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill...»

El Verb, la Paraula, ens parla fent-se un de nosaltres i parlant el nostre mateix llenguatge. «S'ha fet un de nosaltres i entre nosaltres ha plantat la seva tenda.»

És la paraula que crea, il·lumina i dona vida a desdir. I tanmateix, el món, creat per la Paraula, no la reconegué quan es féu carn, home com nosaltres. Tampoc no reconegué el seu poble que s'aferrà a la Llei com un privilegi i no com una missió per a tothom.

Aquesta Paraula encarnada, feta humanitat en Jesús, ve per ensenyar als homes i a les dones que la nostra grandesa rau en el nostre interior, que l'única cosa verament important és ser allò que som com a homes o com a dones.

Nosaltres tendim a realitzar-nos com a persones projectant-nos cap enfora: èxit, diners, diversió, títols, un ego ben inflat... I Jesús ens diu: «I ara! ¿per què cerqueu fora el que sou i teniu dintre? Sou imatge i semblança de Déu! Sou fills de Déu!»

Per això com més humans serem, més trasparem Déu en la nostra vida, i com més cristians serem, més humans ens mostrarem.

Ho diu audaçment sant Ireneu: El Verb es féu un home com nosaltres per acostumar l'home a captar i sentir Déu, i acostumar Déu a habitar en l'home. Déu —en Jesús— aprèn a ser home. Sap de quin fang ens ha format. Estima entranyablement el que Ell ha creat. Ens coneix des del bell dedins.

No hi ha prioritat més gran que aquesta: obrir a l'home d'avui l'accés a Déu, al Déu que parla i ens comunica el seu amor perquè tinguem vida abundant.

Bon Nadal!

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 24, a les 17 h. Celebració de Nadal al centre penitenciar Quatre Camins a la Roca del Vallès; **a mitjanit**, Missa de la Nit de Nadal (Missa del Gall) a la Catedral.

Aquest diumenge 25, a les 12 h. Missa del dia de Nadal a la Catedral. Imparteix la Benedicció Apostòlica.

Dijous 29, a les 13.30 h. Pregària de Sexta i dinar de Nadal amb el clergat i els seminaristes de la diòcesi.

Diumenge 1 de gener de 2017, a les 12 h. Missa de Santa Maria Mare de Déu a la Catedral.

Divendres 6 de gener, a les 12 h. Missa d'Epifania a la Catedral.

la Catedral. Estigué acompanyat pel Sr. Ferran Fonte, president de l'agrupació, i la Sra. Lluïsa Melgares, regidora, en representació del Sr. Alcalde de Terrassa.

Institució de lectors al Seminari de Terrassa. El dimarts 29 de novembre, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari, presidí la celebració de l'Eucaristia a la capella del Seminari diocesà i instituí quatre nous lectors. Són els seminaristes Pablo Guillén, Enric Catalán, Jean Damascène Rutayisire i Àlex Serra.

Observatori de la Realitat Social. El dijous dia 1 de desembre, a la Seu

de Càritas Diocesana —a Sabadell— Mons. Saiz Meneses presidí la presentació i inauguració de l'Observatori de la Realitat Social de la diòcesi. Estigué acompanyat pel Sr. Juli Fernández, alcalde de Sabadell, el Sr. Joaquim Nin, secretari de la Presidència de la Generalitat a Catalunya, Mn. Josep M. Oca, delegat episcopal de Pastoral Social, i el Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas Diocesana. El Sr. Francisco Lorenzo, coordinador del Equipo de Estudios de Cáritas Española, pronuncià la conferència «Nous reptes per a Càritas: realitat social i identitat». Prèviament tingué lloc la constitució del Consell Assessor, presidit pel Sr. Bisbe i format per representants de diferents àmbits de la societat.

Felicitaçió de Nadal de la Cúria. El divendres 23 de desembre, a les 13 h,

Mons. Saiz Meneses va presidir l'acte de Felicitació de Nadal a la Cúria. Va estar acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, pel vicari judicial, els vicaris episcopals i altres càrrecs diocesans i pel personal de les oficines de la Cúria Diocesana.

Vetlla de la Immaculada. El dimecres 7 de desembre, Mons. Salvador Cristau, en representació de Mons. Saiz Meneses, participà en la Vetlla de la Immaculada organitzada per les delegacions de Joventut de les diòcesis de la Província Eclesiàstica, a la Basílica de la Mercè de Barcelona. Hi prengueren part un bon nombre de joves de la diòcesi i els seminaristes.

Notícies

Benedicció dels pessebres de la Catedral. El diumenge 27 de novembre, a les 11 h, Mons. Saiz Meneses presidí la benedicció i inauguració de la 74a edició de l'exposició de pessebres organitzada per l'Agrupació de Pessebristes de Terrassa al soterrani de l'atri de

Agenda

Horari de Cúria per Nadal. Les oficines de la Cúria estaran obertes del 27 al 30 de desembre (ambdós inclosos) i del 2 al 4 de gener. Horari: de 9.30 a 13.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

La Navidad de Francisco de Asís

Este año la Navidad cae en domingo, por lo que el tiempo de Adviento ha sido un poco más largo que otros años. Esta circunstancia invita a una reflexión sobre el año cristiano o, más exactamente, sobre el calendario de las fiestas cristianas. Nos ayuda un pequeño libro de Benedicto XVI, publicado en 2008 y titulado *La bendición de la Navidad*.

El calendario festivo de la Iglesia no se desarrolló en atención a la fiesta de la Natividad de Jesús sino a partir de la fe en su Resurrección, o sea, a partir de la Pascua. La fiesta primordial de los cristianos no es, pues, la Navidad, sino la Pascua. En efecto, sólo la resurrección del Señor ha fundado la fe cristiana y ha dado origen a la Iglesia. Por eso, ya san Ignacio de Antioquía, muerto en el año

117, designa a los cristianos como aquellos que «no observan ya el sábado, sino que viven según el Día del Señor». Ser cristiano significa vivir de forma pascual, basados en la resurrección, que es lo que celebramos en Pascua y también cada domingo, como el «Día del Señor».

La fiesta de Navidad sólo adquirió su forma definida a partir del siglo IV, cuando desplazó a la fiesta pagana del «Sol invicto» y enseñó a entender el nacimiento de Cristo como la victoria de la Luz verdadera. «Sin embargo —observa Benedicto XVI—, esa especial calidez humana que en la Navidad nos toca tanto, que ha llegado a superar la Pascua en el corazón de los cristianos sólo se desarrolló en la Edad Media. Fue Francisco de Asís el que, a partir de su profundo

amor al hombre Jesús, al Dios-con-nosotros, contribuyó a desarrollar esta nueva visión.»

Efectivamente, su primer biógrafo, Tomás de Celano, narra en su segunda biografía que san Francisco celebraba con inefable alegría la fiesta del nacimiento del niño Jesús, con preferencia a las demás solemnidades; la llamaba fiesta de las fiestas, en la que Dios, hecho niño pequeño, se crió a los pechos de una madre humana. Representaba imágenes del Niño que besaba con sentimientos de amor y compasión, que le llevaba incluso a balbucir palabras de ternura al modo de los niños. Y este nombre era para él como miel en la boca.

De este espíritu provino después la famosa celebración de la Navidad en Greccio, a la que Francisco se sintió impulsado probablemente por su visita a Tierra Santa. De esta manera, el «belén» realizado por Francisco en la aldea de Greccio —situada en el valle de Rieti y en la región de Umbría— contribuyó a que se desarrollara la costumbre navideña tan hermosa de montar en las casas y

en otros lugares «pesebres», «belenes» o «nacimientos».

«Con toda razón —añadía en su escrito Benedicto XVI— podemos decir que la noche de Greccio regaló a la cristiandad la fiesta de Navidad de una forma totalmente nueva, de modo que la afirmación propia de esta fiesta, su especial calidez y humanidad, la humanidad de nuestro Dios, se comunicó a las almas y dio a la fe una dimensión nueva. La fiesta de la Resurrección había orientado nuestra mirada hacia el poder de Dios que vence a la muerte y nos enseña a poner nuestras esperanzas en el mundo futuro. Pero ahora se hacía visible el amor indefenso de Dios, su humildad y su bondad, que se exponen a nosotros en medio de este mundo y nos quieren enseñar, en su propia manifestación, una nueva forma de vivir y de amar.»

Deseo que esta calidez del misterio de la Navidad acompañe a todos a quienes puedan llegar estas cartas semanales y especialmente a los más necesitados. Para todos, un deseo de una santa y feliz Navidad.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa